

Arrest

nr. 215 015 van 11 januari 2019
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 Aalst

tegen: de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2017 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 juli 2018 werd verzoeker reeds naar Italië overgedragen in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III - verordening).

Op 8 augustus 2018 werd verzoeker wederom in België aangetroffen. Er werd diezelfde dag een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Verzoeker werd naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel overgebracht.

De gemachtigde vroeg opnieuw de terugname aan de Italiaanse instanties.

Op 3 september 2018 verklaarden de Italiaanse instanties zich akkoord met verzoekers terugname.

Op 5 september 2018 verklaarde verzoeker vrijwillig naar Italië te willen terugkeren.

Op 3 oktober 2018 werd verzoeker opnieuw overgedragen aan de Italiaanse instanties.

Op 30 oktober 2018 maakte verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 31 oktober 2018 gaf de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L). Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 212 106 van 7 november 2018 werd de afstand van het beroep door de Raad vastgesteld.

Op 7 november 2018 werd verzoeker vrijgesteld.

Op 24 november 2018 maakte verzoeker wederom het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole n.a.v. betrapting op inklimming in een trailer.

Op 25 november 2018 nam de gemachtigde wederom, ondanks de eerdere Dublinoverdrachten, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (zogenaamde bijlage 13septies "light"). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 30 november 2018 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 25 november 2018 in uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien de betrokkene ondertussen werd vrijgelaten.

Op 11 december 2018 ging de gemachtigde over tot de intrekking van de beslissing van 25 november 2018.

Op 19 december 2018 werd met spoed een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse instanties, die niet binnen de gestelde termijn antwoordden waardoor zij de verantwoordelijke lidstaat werden.

Op 3 januari 2019 heeft de gemachtigde meegedeeld aan de Dublindienst van Italië dat de termijn voor het antwoord op het terugnameverzoek was verstreken (tacit agreement).

Op 4 januari 2019 werd verzoeker gehoord.

Op 8 januari 2019 nam de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de verwerende partij) het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Dit betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* de schorsing ervan.

Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Op 08.01.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de kwestieuze beslissing, t.t.z. een besluit tot overdracht naar een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen."

Inzake beslissingen betreffende een terugdrijving, dan wel een overdracht onder de Dublin III verordening, zijn de Belgische autoriteiten namelijk verplicht een deugdelijk en individueel onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van het artikel 3 EVRM. In voorliggend dossier is dit niet gebeurd."

Verwerende partij stelt op zeer algemene wijze dat de Italiaanse overheidsdiensten op stilzwijgende wijze hebben ingestemd met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en dat er ipso facto een gegarandeerde bescherming is conform art. 3 EVRM.

Ten onrechte...

Verweerster houdt natuurlijk graag voor dat Italië een EU land is en zodoende dat er toch wel verondersteld moet worden dat er een minimum aan voorzieningen zal zijn.

Zij vergeet duidelijk dat Italië enkele jaren geleden reeds op haar vingers getikt is geweest omwille van het feit dat er gebrekkige voorzieningen waren. Naar aanleiding van het zgn. Tarakhel-arrest dd. 4 november 2014 dienden er garanties van de Italiaanse overheid geëist te worden, voordat asielzoekersgezinnen vanuit andere landen mochten worden overgedragen aan Italië in het kader van de Overeenkomst van Dublin.

De opvang van asielzoekers is dus wel degelijk problematisch en al zeker voor kwetsbare profielen en/of voor mensen waar geen akkoord met individuele garanties werd gegeven.

Nochtans is dit in casu zeer belangrijk.

Op basis van de hierna vermelde rapporten kan niet vastgesteld worden dat verzoeker in Italië zonder meer en automatisch een behandeling zal krijgen die gegarandeerd wordt door art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grundrechten van de Europese Unie. (zie verder)

Verwerende partij doet een poging tot het geven van een individuele motivering, doch slaagt hier geheel niet in en laat na een onderzoek te voeren naar de mogelijkheden tot het verkrijgen van bijstand, noch maakt zij enige melding van gegarandeerde individuele waarborgen.

Nochtans is de opvang enorm verschillend wanneer Italië haar akkoord met garanties geeft.

Verzoeker verwijst naar naar het AIDA-rapport omtrent Italië:

" Only in cases where it expressly recognises its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned .

In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter ("verbale di invito") indicating the competent Questura where he or she has to go." (AIDA, Country Report Italy, 2017 Update, March 2018, http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_2017update.pdf, 47 - 49)

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard.

De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker zal met andere woorden reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

Dat de overdracht stilzwijgend werd aanvaard, kan enkel wijzen op de afwezigheid van individuele waarborgen in voorliggend dossier.

Deze beoordeling komt bevreemdend over bij verzoeker, gelet op het feit dat hij in Italië het slachtoffer was van fysiek geweld en dat de reden waarom hij wegvluchtte uit Italië te maken heeft met het feit dat hij geen enkele voorzieningen kreeg.

Verzoeker heeft derhalve duidelijk naar voor gebracht dat hij een kwetsbaar profiel heeft, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent te kunnen beweren.

Verwerende partij heeft deze overwegingen geenszins in rekening gebracht.

Dat zij deze verplichting geheel naast zich neerlegt, door na te laten een deugdelijk onderzoek te voeren naar de opgeworpen kwetsbaarheid van verzoeker.

Verwerende partij is bovendien gehouden tot het voeren van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek naar het bestaan van een reëel risico voor een schending van artikel 3 EVRM.

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar medische zorgen.

In tegenstelling tot wat verweerster moge beweren, heeft het Salvini-decreet wel degelijk pertinente wijzigingen doorgevoerd aan het opvangsysteem en de toegang tot medische zorgen binnen het opvangsysteem te Italië.

Dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de huidige repressieve regering naar vluchtelingen toe zoals bv. de wijzigingen ingevolge het "Salvini-decreet".

"The Decree-Law also restricts the System of Protection of Asylum Seekers and Refugees (SPRAR), a network of small-scale decentralised reception projects with 35,881 funded accommodation places at the moment, to beneficiaries of international protection and unaccompanied children. Asylum seekers and persons holding humanitarian protection status would thereby be excluded from SPRAR and have access only to first reception centres and temporary reception centres (CAS), where living conditions are often critical." (AIDA, Italy: Latest immigration decree drops protection standards, <https://www.asylumineurope.org/news/26-09-2018/italy-latest-immigration-decree-drops-protection-standards>)

Het gevolg van het Salvini-decreet is met andere woorden een beperkte toegang tot de SPRAR-locaties tot slechts een handvol vluchtelingen.

Alle andere asielzoekers, waaronder ook gezinnen met kinderen, kunnen alleen nog terecht in grootschalige en tijdelijke centra (zgn. CAS-locaties) waar de levensomstandigheden vaak kritiek zijn, zoals is gebleken uit diverse onderzoeksrapporten van mensenrechtenorganisaties zoals AIDA (zie hieronder):

Reports published throughout 2016 and 2017 by organisations such as Doctors for Human Rights (MEDU),³⁸⁶ Naga,³⁸⁷ Lunaria,³⁸⁸ and LasciateCIEntrare together with Libera and Cittalia,³⁸⁹ clearly show the serious problems and deficiencies of many of such structures: unsuitable structures reception; lack of hygiene and lack of safety conditions minimally adequate for both guests and workers; lack of preparation of the staff and staff shortages. (AIDA, Country Report Italy, 2017 Update, March 2018, p. http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_2017update.pdf, 88 – 89)

Verweerster houdt bewust voor dat er geen onderscheid zou zijn met betrekking tot de opvanglocaties. Niets is minder waar. In Italië is er een zeer groot onderscheid met betrekking tot de onderscheiden opvanglocaties.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar rapporten van :

- Médecins Sans Frontières van 08.02.2018 (MSF, Migrants and refugees on the margins of society, <https://www.msf.org/italy-migrants-and-refugees-margins-society>, zie verslag bij link.

Dit rapport gaat over de toegang tot algemene voorzieningen in Italië. Bij gebreke aan goede opvangcentra ontstaan er vaak informele communes waar asielzoekers, vluchtelingen op de rand van de marginaliteit leven.

- AIDA rapport Italië 2017 zoals upgedate in maart 2018

Deze rapporten zijn unaniem . De levensomstandigheden in Italië en meer bepaald in de CAS – opvangcentra (waarvan de middelen nog eens verder beperkt wordt door het SALVINI-decreet) waren reeds voor het SALVINI-decreet kritiek.

Doordat opeens een grote groep mensen die ingevolge het SALVINI-decreet niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen en/of doorverwezen worden van deze locaties, staan deze CAS-opvangcentra nog meer onder druk.

Verweerster diende in haar beslissing eveneens in te gaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen.

Het is dan ook essentieel om te weten in wat voor een locatie dat verzoeker terecht komt. De kwaliteit van de zogenaamde CAS – opvanglocaties verschillen dag en nacht met deze van de SPRAR – opvanglocaties.

Verweerster gaat hier onterecht niet verder op in.

Verweerster is wel degelijk gehouden tot een deugdelijk en rigoureuus onderzoek.

Dat Uw Raad hier in een eerder schorsingsarrest als volgt over oordeelde:

"De verwerende partij voert wel terecht aan dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing met alle elementen die wij kende, dan wel redelijkerwijs had moeten kennen, rekening moeten houden in het kader van het deugdelijk en rigoureuus onderzoek dat artikel 3 van het EVRM vereist. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij rekening had moeten houden met "Salvini-decreet" dat op 5 oktober 2018 in werking getreden is. De verzoekende partij licht kort het voormeld decreet toe. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zowel UNHCR en de Commissioner for Human Rights hun bezorgdheden kenbaar hebben gemaakt. Het is inderdaad dat uit de stukken die de verzoekende partij bijbrengt blijkt dat het UNHCR op 5 november 2018 en de Commissioner for Human Rights op 15 november 2018 hebben aangegeven dat ze bezorgd zijn dat voormeld decreet een negatieve impact zal hebben op Italiaans opvangsysteem. Uit hetgeen dat de verzoekende partij bijbrengt blijkt dat het decreet een aantal veranderingen in de opvang van vreemdelingen in Italië tot gevolg heeft. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de wetwijzigingen in Italië en de gevolgen ervan voor de CAS-opvangvoorzieningen in Italië nu de toegang tot de SPRAR-opvanglocaties beperkt wordt. In de bestreden beslissing wordt daarenboven aangegeven dat er momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en Midden-Oosten. In de nota met opmerkingen wordt omtrent voormelde wetwijzigingen in Italië geen nader informatie bijgebracht. Ook wordt niet uiteengezet wat de gevolgen van deze wetwijzigingen zijn voor het opvangnetwerk. In het kader van een zorgvuldig onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM komt het in casu aan de verwerende partij toe om te onderzoeken of voormelde wetwijziging een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië veroorzaakt dat Dublin-terugkeerders een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM."(RvV 21 december 2018 , nr. 214.616)

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn.

Gelet op de gewijzigde politieke situatie in Italië en in het bijzonder ingevolge de inwerkingtreding van het SALVINI-decreet , is de informatie van verwerende partij niet langer pertinent.

Verwerende partij had dan ook minstens rekening moeten houden met de gewijzigde politieke realiteit. Zij dient haar besluit te baseren op alle gegevens die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten. Dat verwerende partij deze elementen op deugdelijke wijze had moeten onderzoeken. Dat verwerende partij, indien zij dit noodzakelijk achtte om de waarachtigheid van deze verklaringen van verzoekster te beoordelen, een proprio motu onderzoek diende te voeren.

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond.”

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer

van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In het arrest Tarakhel van het EHRM, genomen in grote kamer, dat inzake overdrachten naar Italië een principearrest kan genoemd worden en waarnaar verzoeker verwijst, stelt het EHRM in § 115 dat, ook al kan de algemene situatie van de opvangsituatie in Italië op zich geen belemmering zijn voor alle verwijderingen van verzoekers om internationale bescherming naar dat land, desalniettemin uit de data en informatie blijkt dat ernstige twijfel rijst aangaande de capaciteiten van het systeem. De mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal verzoekers zich zonder opvang of in een overbevolkte opvangsituatie zonder privacy, of zelfs in onhygiënische of gewelddadige omstandigheden bevindt, kan niet als ongegrond worden beschouwd. Het Hof wijst erop dat verzoekers om internationale bescherming op zich kwetsbaar zijn, maar dat kinderen een extreme kwetsbaarheid vertonen zelfs vergezeld door hun ouders en dat bijgevolg vereist is dat garanties van de Italiaanse autoriteiten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië.

De Raad leidt hieruit af dat het Hof de situatie in Italië niet gelijkstelt met de situatie zoals in Griekenland ten tijde van het MSS-arrest, zodat geen situatie voorligt van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Wat betreft de algemene situatie in Italië heeft het EHRM het standpunt in dit principearrest, dat reeds dateert van 4 november 2014, dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert, herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

Verzoeker wijst evenwel op het feit dat het Salvini-decreet, dat volgens zijn gevoegde informatie goedgekeurd is door de Italiaanse Ministerraad op 24 september 2018, pertinente wijzigingen heeft doorgevoerd aan het opvangsysteem en de toegang tot medische zorgen binnen het opvangsysteem. Hij vreest onvoldoende opvangmogelijkheden en citeert hierbij uit een artikel gepubliceerd door AIDA/ECRE waarin wordt gesteld dat *“The Decree-Law also restricts the System of Protection of Asylum Seekers and Refugees (SPRAR), a network of small-scale decentralised reception projects with*

35,881 funded accommodation places at the moment, to beneficiaries of international protection and unaccompanied children. Asylum seekers and persons holding humanitarian protection status would thereby be excluded from SPRAR and have access only to first reception centres and temporary reception centres (CAS) where living conditions are often critical.” (AIDA, Italy: Latest immigration decree drops protection standards. <https://www.asylumineurope.org/news/26-09-2018/italy-latest-immigration-decree-drops-protection-standards>”). Hij verwijst ook naar p. 88 en 89 van het AIDA-rapport zoals eveneens gevoegd aan het administratief dossier en naar een rapport van Médecins sans Frontières van 8 februari 2018.

Verzoeker vervolgt dat hieruit blijkt dat de toegang tot de SPRAR-locaties wordt beperkt tot een handvol vluchtelingen en dat alle andere verzoekers om internationale bescherming enkel nog in tijdelijke centra, zoals de CAS-locaties kunnen terechtkomen, waar de situatie vaak kritiek is, zoals een gebrek aan hygiëne, gebrek aan veiligheidsomstandigheden en een gebrek aan opleiding van het personeel en aan personeel op zich (AIDA-rapport p. 88 en 89). Verzoeker verwijt de verwerende partij geen onderscheid te maken tussen het niveau van de verschillende opvanglocaties. Nochtans is verzoeker van oordeel dat de levensomstandigheden in de CAS-centra reeds voor het Salvini-decreet kritiek waren en thans ingevolge het decreet een bijkomende grote groep van mensen zal moeten opvangen, zodat de CAS-opvangcentra nog meer onder druk komen te staan. Bijgevolg acht verzoeker het cruciaal te weten in welk opvangcentrum hij zal terechtkomen omdat de CAS-centra dag en nacht verschillen van de SPRAR-opvanglocaties. Nu de verwerende partij hier niet op ingaat, heeft zij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek gedaan. Tot slot citeert verzoeker uitgebreid uit een schorsingsarrest van de Raad en stelt hij dat het belangrijk is dat de verwerende partij zich steunt op actuele informatie die rekening houdt met de gewijzigde politieke situatie en meer in het bijzonder de inwerkingtreding van het Salvini-decreet.

De Raad stelt *prima facie* vast dat het schorsingsarrest waaruit verzoeker uitgebreid citeert betrekking had op een overdrachtsbesluit waarin noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier bleek dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing enigszins rekening had gehouden met de wetswijzigingen en de gevolgen ervan voor de CAS-opvangvoorzieningen.

Thans heeft de verwerende partij wel uitgebreid gemotiveerd over dit decreet. Zij stipt aan dat dit decreet als gevolg heeft dat Dublinterugkeerders na hun overdracht aan Italië niet langer in een SPRAR- of CAS-locatie maar slechts in een CAS-locatie terecht zullen komen. Zij meent dat de opvang in de CAS-locatie niet kan beschouwd worden als een structureel of systematische tekortschieten wat betreft de opvang van Dublinterugkeerders en dit zelfs onafgezien van het feit of de betrokken personen al dan niet kwetsbaar zijn. In geval van overdracht van kwetsbare personen wordt op grond van artikel 32 van de Dublin III-verordening alle relevante informatie over bijzondere behoeften uitgewisseld met de Italiaanse autoriteiten om te waarborgen dat de betrokken persoon de nodige zorg zal verkrijgen. Zij vervolgt dat bovendien niet blijkt dat de benodigde zorg enkel kan verkregen worden in SPRAR-locaties. Uit het Salvini-decreet blijkt volgens de verwerende partij niet dat Dublinterugkeerders zonder specifieke behoeften geen opvang meer krijgen. Er zijn volgens de verwerende partij geen concrete of objectieve elementen aanwezig dat het Salvini-decreet leidt tot aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de opvang van Dublinterugkeerders. De verwerende partij vervolgt dat niet is aangetoond dat er een verslechtering is van de opvangomstandigheden in Italië van terugkeerders waarbij zij veel belang hecht aan het feit dat het aantal in Italië gearriveerde verzoekers om internationale bescherming in 2018 substantieel lager ligt dan de voorbije jaren. Uit het zogenoemde “Italy weekly snapshot” van UNHCR van 31 december 2017 blijkt dat in 2016 en 2017 respectievelijk 181.426 en 117.119 verzoekers in Italië zijn aangekomen, terwijl uit de Italy weekly snapshot van 31 december 2018 blijkt dat tussen 1 januari 2018 en 31 december 2018 22.935 verzoekers om internationale bescherming zijn aangekomen. Op basis van die vaststellingen mag het volgens de verwerende partij voor ieder logisch en redelijk denkend mens duidelijk zijn dat de opvangstructuren in Italië niet op instorten staan of zelfs maar onder grote druk staan en dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen wat betreft het opvangsysteem in Italië.

Bijgevolg heeft de verwerende partij *prima facie* in dit overdrachtsbesluit wel rekening gehouden met de gewijzigde politieke situatie en meer in het bijzonder met de inwerkingtreding van het Salvini-decreet. Verzoeker betwist niet dat het grootste gevolg van het Salvini-decreet, wat betreft de opvang voor verzoekers om internationale bescherming, is dat zij geen toegang meer krijgen tot de SPRAR-centra, doch enkel tot de CAS-centra of eerste lijnsopvangcentra. Althans blijkt dit uit het door verzoeker geciteerde citaat in zijn verzoekschrift en de publieke bron van 26 september 2018, die hij citeert.

Kernbetoog van verzoeker is evenwel dat de situatie in die CAS-centra reeds kritiek was en als gevolg van het decreet nog meer onder druk zal komen te staan omdat hier nog meer verzoekers om internationale bescherming in zullen moeten opgevangen worden, nu zij niet langer toegang krijgen tot de SPRAR-centra. Hij verwijst hiervoor onder meer naar de relevante passages in het AIDA-rapport, dat is gevoegd aan het administratief dossier.

Uit dit AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt en dat up-to-date is tot 31 december 2017, blijkt dat de omstandigheden in de CAS-centra werden beschreven in rapporten van verschillende organisaties waarbij inderdaad, zoals verzoeker aangeeft met verwijzing naar de pagina's 88 en 89, op tekortkomingen werd gewezen op vlak van hygiëne, veiligheid, opleiding van het personeel of gebrek aan personeel. Er worden concrete waarnemingen van 2016 en 2017 weergegeven van CAS-centra die gewag maken van tekortkomingen die gaan van enerzijds overbevolking, de afwezigheid van toegang tot Italiaanse lessen, de afwezigheid van opgeleid of gekwalificeerd personeel, een zeer geïsoleerde ligging van het centrum waarbij verzoekers geen vervoersbewijzen krijgen voor openbaar vervoer, geen contact met de lokale omgeving tot anderzijds onaangepaste winterkledij, onderbroken beschikbaarheid van warm water en elektriciteit, centra waarin de bewoners verklaarden voor elk medisch probleem hetzelfde medicijn te ontvangen of zelfs het feit dat voorlopige maatregelen op grond van artikel 39 bij het EHRM moesten worden gevorderd voor de situatie van een volwassene met drie kinderen, waarna de kinderen naar een ander centrum werden overgebracht. Tegelijk stelt hetzelfde rapport dat aangezien het functioneren van een CAS-centrum afhankelijk is van akkoorden tussen het management en de prefectura en het professionalisme van de betrokkenen, sommige CAS-centra wel opvangmodaliteiten kunnen bieden die gelijk zijn aan die van de SPRAR-centra. Vervolgens gaat het rapport in op de kwaliteit van de opvang in de SPRAR-centra, die inderdaad *prima facie* beduidend beter is.

Ook al kan verzoeker *prima facie* gevolgd worden dat de verwerende partij in de motieven lijkt voorbij te gaan aan het volgens het AIDA-rapport aanzienlijk gemiddeld niveauverschil van opvang tussen de CAS-centra en de SPRAR-centra, waarbij in bepaalde gevallen *prima facie* zorgwekkende tekortkomingen worden gesignaleerd in die CAS-centra, dan nog kan de Raad *prima facie* niet aannemen dat de aangehaalde omstandigheden, voor een jonge man zonder bijkomende elementen van kwetsbaarheid (zie infra), volstaan om aannemelijk te maken dat een overdracht naar Italië een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest creëert. Zoals de verwerende partij motiveert is niet aangetoond dat uit het Salvini-decreet blijkt dat mensen zonder specifieke behoeften geen opvang krijgen of dat er door het Salvini-decreet sprake is van een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië dat Dublinterugkeerders een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omdat deze terugkeerders een beroep moeten doen op deze CAS-centra.

Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, wordt dit standpunt gedeeld door de Raad van State in Nederland in zijn arrest van 19 december 2018, nr 201808522/1/V3. De verwerende partij lijkt zich *prima facie* op dit arrest, dat publiekelijk toegankelijk is op de website van de Nederlandse Raad van State, geïnspireerd te hebben. Ten overvloede wijst de Raad er wel op dat de Nederlandse Raad van State wat betreft de Dublinterugkeerders die wel bijzondere behoeften hebben inderdaad wijst op de mogelijkheid om op grond van artikel 32 van de Dublinverordening deze behoeften te melden aan de Italiaanse autoriteiten, doch dat de Nederlandse staatssecretaris wordt geacht de overdracht op te schorten als duidelijk is dat Italië daar niet kan aan voldoen. Eveneens geheel ten overvloede wijst de Raad op het recent en zeer uitgebreid gemotiveerd arrest van december 2018 van de Immigration and Asylum Chamber van het Upper tribunal in de zaak SM, SOM en RK v. the Secretary of State for the Home Department waarin de Upper Tribunal voor Dublinoverdrachten naar Italië een onderscheid maakt tussen zaken waarin geen specifieke bijkomende kwetsbaarheden voorliggen naast het feit een verzoeker om internationale bescherming te zijn of wanneer dit wel het geval is. In geval van een voldoende ernstige kwetsbaarheid heeft de Upper Tribunal het ontbreken van bijkomende garanties of het niet aanvaarden om de zaak zelf te behandelen onder de discretionaire bepaling van artikel 17 van de Dublin III-verordening als motief genomen voor de vernietiging van de beslissing. Hij verwoordt het als volgt in §340: "*in cases where an applicant is arguably able to demonstrate significant mental and/or physical health problems or disabilities, such as might be found to constitute significant vulnerability, a failure on the part of the respondent to consider exercising discretion under Article 17, or to seek assurance from the Italian authorities that appropriate support and accommodation would be in place before effecting a transfer, would be likely to render a decision to return the applicant unlawful.*"

Waar verzoeker van oordeel is dat de situatie in die CAS-centra na het Salvini-decreet nog slechter is geworden, stelt de Raad *prima facie* vast dat de informatie die in het administratief dossier zit enkel betrekking heeft op de situatie in de CAS-centra voor de inwerkingtreding van het decreet. De waarnemingen dateren van 2016 en 2017, terwijl het Salvini-decreet is goedgekeurd door de Italiaanse Ministerraad op 24 september 2018. Zoals supra reeds uiteengezet neemt de Raad niet aan dat de situatie in de CAS-centra op grond van de aangehaalde rapporten voor de inwerkingtreding van het Salvini-decreet dermate slecht was dat het louter verblijf aldaar voor een verzoeker zonder bijkomende kwetsbaarheid een situatie creëert die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Met zijn veronderstelling dat door het decreet de druk thans is verhoogd op de CAS-centra, gaat verzoeker evenwel voorbij aan de cijfergegevens die de verwerende partij heeft vermeld aangaande de aanzienlijke daling van het aantal beschermingsverzoeken in Italië in 2018. Zelfs indien kan aangenomen worden dat als gevolg van het Salvini-decreet verzoekers om internationale bescherming, andere dan niet begeleide minderjarigen, zullen verplicht zijn zich te begeven naar de CAS-centra, dan nog is er een indrukwekkende daling vast te stellen van bijna 120.000 aankomsten in 2017 tot iets meer dan 23.000 in 2018. Deze informatie vindt steun in het administratief dossier. Ook al lijkt de verwerende partij er *nu prima facie* optimistisch vanuit te gaan dat het Italiaans opvangsysteem daarom “niet meer onder grote druk staat” ondanks het algemeen bekend feit van de jarenlange massale instroom aan verzoekers om internationale bescherming, kan de Raad *prima facie* wel aannemen dat er thans geen sprake is van het op instorten staan van het Italiaans opvangsysteem. De Raad neemt *prima facie* en *in casu* dan ook niet aan dat op grond van de thans aangevoerde bronnen door de partijen de situatie in de CAS-centra na het intreden van het Salvini-decreet dermate slecht zou geworden zijn dat de aanwezigheid van verzoeker aldaar de graad van hardheid van artikel 3 van het EVRM bereikt, omdat niet mag voorbij gegaan worden aan de aanzienlijke daling van het aantal beschermingsverzoeken in 2018. *Prima facie* ligt thans geen afdoende informatie voor om dit te kunnen aannemen, ook al zal de situatie nauwgezette opvolging blijven behoeven. De Raad kan dan ook *prima facie* niet ingaan op de verregaande vereiste van verzoeker dat aan de verwerende partij wordt opgelegd na te gaan aan welk specifiek opvangcentrum hij zal worden toegewezen.

Zoals gesteld neemt de Raad thans *prima facie* niet aan dat verzoeker persoonlijk een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Vooreerst stelt de Raad dienaangaande vast dat wat betreft de persoonlijke omstandigheden, verzoeker in het verzoekschrift aanvoert het slachtoffer geweest te zijn van fysiek geweld en dat de reden waarom hij wegluchtte uit Italië te maken had met het feit dat hij geen enkele voorzieningen kreeg. De raadsman van verzoeker herhaalt ook ter zitting dat zijn cliënt nadat hij in het verleden reeds aan Italië werd overgedragen aan zijn lot werd overgelaten. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij duidelijk naar voor heeft gebracht dat hij een kwetsbaar profiel heeft, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de beslissing stelt. De verwerende partij zou eveneens nagelaten hebben een deugdelijk onderzoek te doen naar de opgeworpen kwetsbaarheid van verzoeker. Indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gedaan, dan zou zij volgens verzoeker tot een andere beslissing gekomen zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker verschillende malen werd gehoord, waaronder op 4 januari 2019 en op 11 december 2018. Daarnaast bevat het administratief dossier nog gehoren van 24 november 2018 en 31 oktober 2018. De verwerende partij heeft met de verklaringen van verzoeker ook rekening gehouden en daaromtrent gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo stelt de verwerende partij dat verzoeker verklaarde niet ziek te zijn en dat hij geen duurzame relatie of kinderen in België had. Hij verklaarde eveneens niet naar Italië terug te willen gaan omdat ze hem daar opnieuw zullen wegsturen. De verwerende partij verwijst eveneens naar de verklaring van verzoeker in zijn gehoor van 11 december 2018 afgenomen door de politie dat hij zijn herkomstland heeft verlaten wegens politieke problemen. De verwerende partij motiveert hierover dat verzoeker hiermee geen gewag heeft gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Wat betreft zijn vrees voor terugkeer naar Eritrea stelt de verwerende partij terecht dat deze informatie slaat op de inhoudelijke beoordeling van een beschermingsverzoek die niet plaatsvindt in de Dublinprocedure. Zij motiveert eveneens dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op correcte wijze zal worden onderzocht. Nergens blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoeker gewag heeft gemaakt van geweld dat tegen hem werd gebruikt in Italië, noch door wie dat zou zijn gebruikt. Hij heeft evenmin geantwoord dat hij geen enkele voorzieningen kreeg, zoals aangevoerd in het verzoekschrift. Bijgevolg

kon de verwerende partij hierover niet motiveren of deze overwegingen niet in rekening brengen. Wel verklaarde verzoeker “ze stuurden mij terug weg uit Italië”, op de vraag van de waarnemend voorzitter ter zitting of verzoeker na diens overdracht zonder meer een bevel om het grondgebied te verlaten in Italië had gekregen, kon de raadsman evenwel niet antwoorden. De Raad volgt verzoeker *prima facie* dan ook niet dat in casu geen deugdelijk onderzoek naar de eventuele bijkomende kwetsbaarheid is gebeurd.

Ter zitting erkent de raadsman van verzoeker overigens dat hij niet kan aantonen met een begin van bewijs dat verzoeker het slachtoffer was van geweld in Italië en bijgevolg de extra kwetsbaarheid niet kan aannemelijk maken. In een dergelijk geval, acht de Raad het niet redelijkerwijs vereist dat bijkomende individuele waarborgen door de verwerende partij aan de Italiaanse instanties worden gevraagd.

Verzoeker gaat ook in op het feit dat thans enkel een stilzwijgend akkoord voorligt van de Italiaanse autoriteiten en dat dit tot gevolg zal hebben dat hij bij aankomst in Italië aan zijn lot zal worden overgelaten. Hierdoor wordt volgens verzoeker niet vooraf geïnformeerd welke Questura verantwoordelijk is voor zijn beschermingsverzoek en die stilzwijgende overdracht kan enkel wijzen op afwezigheid van individuele waarborgen voor verzoeker.

De Raad kan verzoeker volgen dat in geval van een stilzwijgend akkoord, zoals *in casu* er in elk geval geen sprake is van individuele garanties, noch van een duidelijke indicatie welke Questura voor hem verantwoordelijk is. De Raad heeft *supra* evenwel geduid waarom *prima facie* geen extra kwetsbaar profiel van verzoeker kan aangenomen worden en dat ook de invoering van het Salvini-decreet - waardoor verzoekers om internationale bescherming - andere dan niet begeleide minderjarigen- in gemiddeld slechtere opvangstructuren komen dan in de SPRAR- op zich niet noopt tot het vereisen van individuele garanties en het voor de overdracht reeds kenbaar maken van de bevoegde Questura. Verder blijkt uit het door verzoeker geciteerde stuk uit het AIDA-rapport dat in een dergelijk geval het de grenspolitie is, die aan de terugkeerder een “*invitation letter*” of “*verbale di invito*” geeft bij aankomst in de luchthaven waarin de competente Questura wordt aangegeven. De Raad leest wel dat het Aida-rapport vermeldt, met verwijzing naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, dat er een stijging is bij de Dublinterugkeerders van mensen die niet onmiddellijk en automatisch toegang hebben tot opvang. Uit wat blijkt leggen bepaalde Questura beperkingen voor het indienen van een beschermingsverzoek op van bijvoorbeeld enkel tweemaal per week of worden soms zelfs nationaliteit gebonden beperkingen opgelegd, wat *prima facie* zorgwekkend is, doch niet voor onderdanen van Eritrea. Voor deze laatsten blijkt uit de statistieken van p. 7 een hoog internationaal beschermingspercentage.

Ten overvloede blijkt wel dat verzoeker herhaaldelijk in diens verhoren heeft verklaard familie te hebben in het Verenigd Koninkrijk. Het komt evenwel aan de Italiaanse autoriteiten toe om dienaangaande eventueel de Britse autoriteiten aan te schrijven in het licht van artikel 17, lid 2 van de Dublin III-verordening of verzoeker kan dit element aan de Italiaanse autoriteiten voorleggen.

De Raad kan verzoeker *prima facie* niet volgen in diens conclusie dat hij bij een eventuele overdracht aan Italië het voorwerp zal uitmaken van een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM omdat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen individuele waarborgen zijn gevraagd door de verwerende partij.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangenomen.

Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizendnegentien door:

Mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevr. S. VAN CAENEEM,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VAN CAENEEM

A. MAES